

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพสดลามก ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์ถึงปัญหาการเผยแพร่ภาพสดลามกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และการเผยแพร่ภาพสดลามกโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไรซึ่งแม้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 จะมีบทบัญญัติความรับผิด และกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ก็ตาม แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันได้อย่างครอบคลุม เนื่องจากปัจจุบันมีลักษณะการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกโดยวิธีการเผยแพร่ภาพสดลามกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่ผ่าน โปรแกรม Facebook, YouTube, Instagram และ Twitter เป็นต้น ซึ่งการแพร่ภาพสดนั้นยากต่อการควบคุมตรวจสอบในเรื่องของความเหมาะสมในเนื้อหาของการแพร่ภาพสดซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไปและสังคมที่ได้รับข้อมูล

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ลามก” ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (4)

ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ลามก” นั้น เนื่องจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มิได้ให้ความหมายของคำว่า “ลามก” ไว้และเมื่อพิจารณาจากกฎหมายฉบับอื่น ๆ ก็มิได้บัญญัติความหมายของคำว่า “ลามก” ไว้แต่อย่างใด ทั้งกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ซึ่งเป็นบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการมีสิ่งลามกไว้เพื่อประโยชน์ในทางการค้าก็มิได้ให้ความหมายของสิ่งลามกไว้

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 เป็นบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการมีสิ่งลามกไว้เพื่อประโยชน์ในทางการค้าได้บัญญัติควบคุมสื่อลามกประเภทเอกสาร ภาพพิมพ์ ภาพเขียน ภาพระบายสี

รูปภาพ สิ่งพิมพ์ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกภาพ แถบบันทึกเสียง แต่ไม่ครอบคลุมถึงการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร โดยการแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เช่น การเผยแพร่ภาพสดผ่านทาง Facebook, YouTube, Instagram และ Twitter เป็นต้น เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มิได้ให้ความหมายของคำว่า ลามก ไว้ว่ามีความหมายอย่างไร ทั้งเมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 ซึ่งเป็นบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/2 บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการมีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้เพื่อประโยชน์ในทางการค้า โดยมีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(17) บัญญัติความหมายของคำว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” ไว้ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูป เรื่อง หรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจาร ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน และให้หมายความรวมถึงวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ช่างต้นที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้

เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า คำว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” ตามบทนิยามมาตรา 1(17) หมายถึง วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี

บทนิยามดังกล่าวมิได้อธิบายความหมายของคำว่า “ลามก” ว่ามีความหมายอย่างไร ดังนั้น การพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งอันลามก อันจะเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มาตรา 287/1 และมาตรา 287/2 จึงต้องพิจารณาจากแนวคำพิพากษาศาลฎีกา ซึ่งศาลฎีกาได้ให้ความหมายของคำว่า “สิ่งลามก” หมายถึง สิ่งที่ผู้พบเห็นมีความรู้สึกอูจาด บัดสี หยาบช้ำ น้อมนำไปสู่ความใคร่ทางกามารมณ์ ส่วนใหญ่จะเป็นในรูปของภาพเปลือยของมนุษย์ ภาพอวัยวะเพศทั้งของชายหรือหญิง ภาพการร่วมเพศ หรือการบรรยายให้เกิดจินตนาการเพื่อยั่วให้เกิดความใคร่ทางกามารมณ์ ถ้าเป็นสิ่งที่เป็ศิลปะ เช่น ภาพวาดสัดส่วนหญิงเปลือยกายอวัยวะเพศถูกระบายให้ลบลือนดูแล้วไม่น่าเกลียด ไม่อูจาดบัดสี ที่จะนำไปสู่ความใคร่ทางกามารมณ์ ไม่เป็นลามกอนาจาร

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการทางด้านกฎหมายหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า “ลามก” ไว้ว่า “ลามก” หมายความว่า สิ่งที่ผู้พบเห็นมีความรู้สึกน่างเกียจ น่าอับอาย น้อมนำไปสู่ความชั่วหรือความใคร่ทางกามารมณ์ อันตรงข้ามกับสิ่งที่เป็ศิลปะที่แสดงถึงความงามและฝีมือของศิลปิน อันพิจารณาจากความรู้สึกของวิญญูชนผู้ที่มีได้เคร่งครัดต่อจารีตประเพณี โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยของโลก

ในขณะที่เดียวกันพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายไว้ว่า “ลามก” หมายถึง หยาบช้าต่ำทราม หยาบโลน อันเป็นที่น่ารังเกียจของคนดีมีศีลธรรม

ผู้วิจัยเห็นว่าเมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) จะพบว่ามีได้มีการบัญญัติความหมายของคำว่า “ลามก” ไว้ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการตีความ และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังเป็นการทำให้ผู้ที่นำข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ได้ทราบถึงความหมายที่ชัดเจนของคำว่า ลามก เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) ดังนั้น จึงควรบัญญัติคำนิยามของคำว่า “ลามก” โดยควรนำเอาความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แนวคำพิพากษาศาลฎีกา และความเห็นของนักกฎหมายมาเป็นแนวทางในการบัญญัติความหมายของคำว่า “ลามก” ว่าหมายความว่าถึง สิ่งที่น่ารังเกียจ น่าอูจาด บัณฑิต นำไปสู่ความชั่วหรือความไคร่ทางกามารมณ์ อันขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยควรบัญญัติไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560

4.2 ปัญหาการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยการเผยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์

การกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกอาจเป็นการกระทำที่เข้าลักษณะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มาตรา 388 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) เมื่อพิจารณาจากโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากการกระทำความผิด จะพบว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับไม่ได้สัดส่วนกับความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ว่าความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อเด็ก เยาวชน และสังคม โดยเมื่อพิจารณาจากทฤษฎีความได้สัดส่วนในการลงโทษจะเห็นได้ว่าการเผยแพร่ภาพสดลามกผ่านสื่อสังคมออนไลน์นั้นการกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อ และก่อให้เกิดความเสียหายทั้งต่อเด็ก เยาวชนและสังคมเป็นอย่างมาก ดังนั้นโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจึงต้องเหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์แห่งการลงโทษ เพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดให้เข็ดหลาบและมีให้กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวอีก ทั้งเป็นการป้องกันข่มขู่ ยับยั้งมิให้มีการลอกเลียนแบบกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว

ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างกรณีของนางสาว ม. ที่ตกเป็นข่าวเผยแพร่ภาพสดผ่านทาง Facebook โดยมีการกระทำในลักษณะอนาจาร โป๊ เปลือย เพื่อโฆษณาเว็บพนันออนไลน์ดังคดีให้มีผู้เข้าชมจนเป็นข่าวโด่งดัง โดยมีผู้เข้าชมการแพร่ภาพสดดังกล่าวเป็นจำนวนมากและยังมีการส่งต่ออย่างแพร่หลาย และภายหลังจากการนั้นไม่นาน นางสาว ม. ได้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกันนี้อีกแต่ครั้งหลังนี้ได้เปลือยเปิดเผยร่างกายแต่ปิดหัวนมอันเป็นของสงวน จากการกระทำดังกล่าวนี้ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้เรียกนางสาว ม. เข้ารับทราบข้อกล่าวหา ว่าเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 388 “ผู้ใดกระทำการอันควรขายหน้าต่อหน้าธารกำนัล โดยเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย หรือกระทำการลามกอย่างอื่น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท” ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (1) เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผิด มิ ไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก นอกจากนี้การกระทำของนางสาว ม. ยังเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

เมื่อวิเคราะห์เทียบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 388 “ผู้ใดกระทำการอันควรขายหน้าต่อหน้าธารกำนัล โดยเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท” เมื่อพิจารณาอัตราโทษของมาตราดังกล่าวแล้วจะพบว่าโทษของการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเพียงลหุโทษในภาค 3 ของประมวลกฎหมายอาญาอันเป็นบทบัญญัติความผิดเล็กน้อย ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่มีความเกรงกลัวต่อบทกฎหมายเกิดการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งผู้ที่กระทำความผิดซ้ำควรได้รับโทษที่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด ซึ่งการกระทำความผิดซ้ำ คือ ผู้กระทำความผิดมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดนั้นอีก ความคิดพื้นฐานของการเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำมุ่งไปที่การมีแนวโน้มสูงที่จะกระทำความผิดอีก¹ ความมุ่งหมายในการเพิ่มโทษก็เพื่อให้โทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับเหมาะสมกับการกระทำความผิด และให้ผู้กระทำความผิดรู้สำนึกว่าการกระทำความผิดซ้ำต้องถูกเพิ่มโทษ กรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อบทกฎหมายดังกล่าวอาจเป็นเพราะมีอัตราโทษที่ไม่สูงทั้งเมื่อมีการกระทำความผิดไปแล้ว อาจคุ้มค่ากว่าในเชิงชื่อเสียงในการสร้างตนเองให้เป็นที่รู้จักในสังคมโซเชียลหรือที่มักเรียกกันว่า เน็ตไอดอล และต่อมาเกิดการจ้างรับงาน

¹ ทัศนิต ฅ นกร. (2560). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: วิญญูชน. หน้า 513.

ต่าง ๆ ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดเป็นปัญหาในการสร้างค่านิยมที่ผิด ๆ อันเป็นการกระทบต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือขัดต่อกฎหมาย

กรณีวิเคราะห์เทียบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (1) จากกรณีตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการกระทำของนางสาว ม. อาจเข้าลักษณะเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (1) ผู้ใดเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับเมื่อเทียบกับความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อเด็ก เยาวชน และสังคมแล้วพบว่า เป็นอัตราโทษที่ไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด เพราะมีอัตราโทษไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิด ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายและอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ หรือมีการกระทำความผิดซ้ำ

กรณีวิเคราะห์พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อนุมาตรา (4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ซึ่งมาตรา 14 (4) นั้น มุ่งเน้นถึงการนำข้อมูลอันลามกอนาจารเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ด้วยวิธีการใด ๆ เช่น การโพสต์รูปลามกลงในเว็บไซต์อันเป็นภาพนิ่ง ทั้งนี้รวมไปถึงการกด Like กด Share แต่เนื่องจากปัจจุบันนั้นผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ จะใช้วิธีการแพร่ภาพสดโดยปัจจุบันโปรแกรมที่มีระบบรองรับการแพร่ภาพสดที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เช่น Facebook, Twitter, YouTube และ Instagram เมื่อพิจารณาถึงการแพร่ภาพสดตามกนั้น มีลักษณะการกระทำที่เป็นเหตุเพิ่มโทษที่ควรจะต้องพิจารณาถึงแนวคิดการที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นหรือรุนแรงขึ้น อันเกิดจากลักษณะและเจตนาของผู้กระทำการแพร่ภาพสด ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำทั้งเพื่อเป็นการป้องกันหรือข่มขู่ ยับยั้ง โดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้มีการกระทำผิดซ้ำ รวมไปถึงการข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไปเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อเป็นตัวอย่างให้สังคมทั่วไปเห็นไม่ให้ผู้อื่นนำมาเป็นเยี่ยงอย่าง เป็นการควบคุมโดยใช้มาตรการทางกฎหมายควบคู่ไปกับการใช้มาตรการทางสังคม ในการที่จะช่วยกันป้องกันไม่ให้เกิดค่านิยมของการเลียนแบบในสิ่งที่ผิดกฎหมายและขัดต่อศีลธรรมอันดีต่อไป ซึ่งในหลักแนวคิดการที่จะต้องรับ

โทษหนักขึ้นหรือรุนแรงขึ้นจึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับการนำมาใช้แก้ไขปัญหาภัยกับสภาพปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากการแพร่ภาพสดเป็นการถ่ายทอดภาพและเสียงที่ผู้ถ่ายทอดสามารถกระทำได้ในทันทีโดยไม่ผ่านการกลั่นกรองจากเจ้าของเว็บไซต์ หรือเจ้าของโปรแกรม หรือแม้แต่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องการกับกระทำทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ดังนั้น จึงขึ้นอยู่กับบุคคลผู้เผยแพร่ภาพสดว่ามีจิตสำนึกในศีลธรรมอันดี หรือตระหนักถึงความเหมาะสมของการกระทำว่ามีลักษณะเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายหรือไม่เพียงใด

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มาตรา 388 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) จะพบว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับไม่ได้สัดส่วนกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งความเสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน ทั้งอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในลักษณะอื่น ๆ ตามมา เช่น การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการพนันออนไลน์ ดังนั้น จึงควรกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวให้สูงขึ้นเพื่อให้ได้สัดส่วนกับความเสียหายในการกระทำความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบโดยพิจารณาจากบทลงโทษของกฎหมายต่างประเทศซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ากฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารของสาธารณรัฐอินเดีย และสหราชอาณาจักร

เมื่อพิจารณาจากกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติม โดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดียจะพบว่ามีข้อกำหนดความรับผิดและบทลงโทษเกี่ยวกับการเผยแพร่สิ่งลามกกว่า ผู้ใดก็ตามเผยแพร่หรือถ่ายทอด หรือทำให้เผยแพร่หรือถ่ายทอดในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสื่อสิ่งใด ๆ ที่กระตุ้นกำหนดหรือทำให้คนอยากในตัณหาราคะหรือก่อให้เกิดผลทำให้บุคคลซึ่งดูเหมือนว่าจะได้อ่าน มองดู หรือได้ยินเนื้อหาที่อยู่ในหรือประกอบเข้าด้วยกันในนั้น โดยเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทั้งปวง ประพฤติตนเสื่อมเสียทางศีลธรรมหรือเสื่อมทราม นอกจากนี้บทลงโทษของกฎหมายสาธารณรัฐอินเดียมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าวในครั้งแรก และการกระทำความผิดครั้งที่สองขึ้นไป โดยเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าโทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรกคือ จำคุกไม่เกิน 3 ปีและปรับไม่เกิน 5 แลค (500,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 247,218 บาท) และนอกจากนี้หากมีการกระทำความผิดในครั้งที่สองขึ้นไปต้องระวางโทษสูงขึ้นกว่าการกระทำความผิดครั้งแรก โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีและปรับไม่เกิน 10 แลค (1,000,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 494,436 บาท) ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวปรากฏใน มาตรา 67 ของกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 นอกจากนั้นยังได้เพิ่มบทบัญญัติ มาตรา 67A “ผู้ใดก็ตามเผยแพร่หรือถ่ายทอด หรือทำให้เผยแพร่หรือถ่ายทอดในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่ง

สื่อสิ่งใด ๆ ที่แสดงให้เห็นการกระทำหรือพฤติกรรมชัดเจนทางเพศต้องระวางโทษสำหรับกระทำผิดครั้งแรกจำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 10 แลก (1,000,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 494,436 บาท) และในกรณีที่กระทำผิดครั้งที่สองขึ้นไปต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี และปรับไม่เกิน 10 แลก (1,000,000) รูปี”

เมื่อพิจารณาจากกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดีย จะพบว่ากฎหมายดังกล่าวสอดคล้องกับกฎหมายสหราชอาณาจักรที่บัญญัติความรับผิดและโทษในการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารไว้ในมาตรา 2 ของกฎหมาย Obscene Publications Act 1959 แก้ไขในปี ค.ศ. 1964 โดยบทบัญญัติในมาตรา 2 กำหนดความรับผิดกรณีบุคคลใดที่เผยแพร่สิ่งลามกอนาจารไม่ว่าจะกระทำเพื่อหาผลประโยชน์หรือไม่ก็ตามต้องรับผิด โดยมีการแบ่งการพิจารณาออกเป็นสองแนวทาง คือ การพิจารณาคดีโดยรวบรัด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 ปอนด์ (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 4,384 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน และการพิจารณาคดีตามคำฟ้องคดีอุกฉกรรจ์ซึ่งเป็นการพิจารณาคดีที่มีลักษณะความผิดร้ายแรง โดยการพิจารณาความหนักเบาในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดพิจารณาจากระดับและประเภทของการอนาจาร ประกอบกับรูปแบบที่นำเสนอ เช่น ผลกระทบจากข้อความที่พิมพ์มีน้อยกว่า การกระทำที่ปรากฏในภาพเคลื่อนไหวหรือภาพถ่าย ข้อพิจารณาเกี่ยวกับประเภทและระดับความเสี่ยงในเชิงพาณิชย์ การกระทบต่อเด็กหรือผู้ใหญ่ที่มีภาวะเปราะบาง เมื่อมีการเผยแพร่สู่สาธารณชนโดยทั่วไปสามารถเห็นได้ ไม่ว่าจะผ่านสำนักข่าว เว็บไซต์ ช่องทางที่เด็กเข้าถึงได้ง่าย เพื่อเป็นการคุ้มครองเด็ก เยาวชน และบุคคลทั่วไป เพราะเมื่อมีการเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยทั่วไปผ่านทางเว็บไซต์ สื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมการลอกเลียนแบบหรือก่อให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศในลักษณะอื่น เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าเมื่อพิจารณาจากกฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียและกฎหมายของสหราชอาณาจักรในเรื่องความรับผิดและบทลงโทษตลอดจนการบัญญัติกฎหมายที่มีลักษณะเพื่อคุ้มครองเด็ก เยาวชนและสังคม เพื่อให้กฎหมายสอดคล้องกับกฎหมายของนานาประเทศ จึงเห็นควรให้มีการเพิ่มโทษไม่ว่าจะเป็นโทษจำคุกหรือโทษปรับ ในการกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารผ่านสื่อสังคมออนไลน์โดยพิจารณาจากกฎหมายสาธารณรัฐอินเดีย ซึ่งจะเห็นได้ว่าโทษในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่หรือถ่ายทอสื่อลามกในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในการกระทำความผิดครั้งแรกมีอัตราโทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรกจำคุกไม่เกิน 3 ปีและปรับไม่เกิน 5 แลก (500,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 247,218 บาท) และนอกจากนี้หากมีการกระทำความผิดในครั้งที่สองขึ้นไปต้องระวางโทษสูงขึ้นกว่าการกระทำความผิดครั้งแรก โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีและปรับไม่เกิน 10 แลก (1,000,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 494,436 บาท) อย่างไรก็ตามในการกระทำความผิดซ้ำ

มีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาห้าปี นับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง” ซึ่ง มาตรา 92 เป็นหลักทั่วไปที่ศาลจะใช้ในการเพิ่มโทษเพราะการกระทำซ้ำ โดยจะเพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด 1 ใน 3 ของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง จะเห็นได้ว่าเหตุเพิ่มโทษในการกระทำความผิดซ้ำสำหรับกรณีการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารตามกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดีย สำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่สองขึ้นไป มีการเพิ่มอัตราโทษจำคุก 2 ใน 3 และปรับเพิ่มอีก 1 เท่า จากอัตราโทษในการกระทำความผิดในครั้งแรก แต่ในประมวลกฎหมายอาญามีการเพิ่มอัตราโทษสำหรับการกระทำความผิดซ้ำในอัตราโทษ 1 ใน 3 ของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง ซึ่งจะเห็นได้ว่าโทษในการกระทำความผิดดังกล่าวของสาธารณรัฐอินเดียมีอัตราโทษที่สูงกว่ากฎหมายไทยโดยมีการเพิ่มอัตราโทษจำคุกเป็น 2 ใน 3 จากการกระทำความผิดครั้งแรกและเพิ่มโทษปรับอีก 1 เท่า จากการกระทำความผิดครั้งแรก ผู้วิจัยเห็นว่าควรนำลักษณะของการเพิ่มโทษจำคุกและโทษปรับของสาธารณรัฐอินเดียมาเป็นแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) และเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในการข่มขู่ยับยั้ง การป้องปรามการกระทำความผิดมิให้มีการกระทำความผิดซ้ำหรือลอกเลียนแบบการกระทำในลักษณะดังกล่าว เมื่อพิจารณาแล้วผู้วิจัยเห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว ดังนี้ มาตรา 14/1 “ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกโดยการแพร่ภาพสด และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

4.3 ปัญหาการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกโดยการเผยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร

บุคคลทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณาและการสื่อสารต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลทุกคนสามารถทำได้ ดังที่รับรองไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ ในหลักปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนข้อ 19 ที่ให้ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การแสดงออก การแสวงหาข้อมูลข่าวสาร การส่งข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อใด ๆ โดยปราศจาก

การแทรกแซง และในข้อ 24 การใช้สิทธิต่าง ๆ ดังกล่าวต้องมีข้อจำกัดเพื่อรักษาไว้ซึ่งศีลธรรมอันดี ความสงบเรียบร้อยของสังคม โดยทุกคนต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดที่เท่าเทียมกันตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 34 ได้บัญญัติรับรอง กลุ่มครองสิทธิ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อสาร โดยวิธีอื่น การจำกัดสิทธิเสรีภาพจะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมาย ที่ตราขึ้น เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวจะพบว่าบุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะแสดงออก ในการโฆษณา ซึ่งการโฆษณา หมายถึง การเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชนโดยการสื่อสารต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวใจของผู้บริโภคเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ เพื่อให้เกิดการตอบสนองของผู้บริโภคตามที่ผู้โฆษณาต้องการ แต่ในปัจจุบันจะพบว่ามีการเผยแพร่ภาพสดลามาจนอาจารย์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และมีการใช้จุดขายของการโฆษณาสินค้าโดยการแสดงออกหรือนำเสนอขายสินค้าในลักษณะที่ลามกอนาจาร โดยเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวในทางธุรกิจ ซึ่งเมื่อนำมาพิจารณาในส่วนของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) เป็นกรณีเฉพาะการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้เท่านั้น ทำให้ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายควบคุมไปถึงการกระทำในลักษณะที่มีเจตนาพิเศษเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันลามกอนาจารโดยการเผยแพร่ภาพสดผ่านสื่อสังคมออนไลน์เพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร ควรมีบทบัญญัติที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากมีลักษณะการกระทำที่คำนึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อเด็ก เยาวชนและสังคมอันอาจเกิดความเสียหายที่ยากต่อการเยียวยา

กรณีวิเคราะห์เทียบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 จะต้องเป็นกรณีการอวดหรือทำให้แพร่หลาย ทำ ผลิต มีไว้ซึ่งสิ่งอันเป็นลามก ซึ่งกล่าวคือ วัตถุอันเป็นองค์ประกอบตามมาตรานี้จะต้องเป็น ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก แต่ในส่วนของข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการแพร่ภาพสดโดยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกเพื่อการขายสินค้าอื่น ๆ ที่ไม่ใช่วัตถุหรือสิ่งของที่ลามก เช่น การขายสปู่สำหรับจุดช้อนเร็น การขายสินค้าชุดชั้นใน เป็นต้น การขายสินค้าดังกล่าวที่มีการแสดงออกซึ่งการโฆษณาด้วยการพูด การนำเสนอด้วยท่าทาง กิริยาอันส่อไปในทางลามกอนาจารจนไปถึงการปลดเปลื้องเสื้อผ้าให้เห็นถึงของลับของสงวน หากใช้

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 จึงอาจไม่ครอบคลุมถึงลักษณะการกระทำความผิดดังกล่าว ดังนั้น จึงอาจจะนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มาใช้บังคับกับกรณีการเผยแพร่ภาพสละลามกผ่านสื่อสังคมออนไลน์เพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไรมิได้

กรณีวิเคราะห์เทียบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) เป็นกรณีการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ การกระทำความผิดดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ จะเห็นได้ว่าเนื่องจากเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมุ่งคุ้มครองถึงการกระทำที่เป็นความเสียหายจากการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งหากมีการใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันมีลักษณะลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมรวมทั้งกระทบศีลธรรมอันดีของประชาชน จากสภาพปัญหาในปัจจุบันที่มีการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไรอันมีเจตนาพิเศษที่แตกต่างไปจากเจตนารมณ์ เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางการค้าหรือหากำไร จึงควรมีการกำหนดลักษณะความรับผิดโดยเฉพาะกรณีการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร เพื่อประโยชน์ในทางการค้าหรือหากำไรและเพิ่มบทกำหนดโทษให้สูงขึ้น เนื่องจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) เป็นบทบัญญัติในลักษณะทั่วไปของการเผยแพร่สื่อลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่มิได้มีการบัญญัติถึงลักษณะการกระทำในรูปแบบเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร ทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษเท่ากันทั้งที่มีเจตนาในการกระทำความผิดที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ควรที่จะมีการกำหนดความรับผิดในกรณีดังกล่าวเป็นบทเฉพาะ และมีบทกำหนดโทษมากกว่ากรณีปกติที่เป็นการเผยแพร่สื่อลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเจตนาเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร

โดยจะเห็นได้จากกฎหมายอาญาสาธารณรัฐประชาชนจีน หมวด 9 อาชญากรรมเกี่ยวกับการผลิต การขาย และการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร มาตรา 363 ผู้ใดก็ตามผลิต ทำสำเนา เผยแพร่สู่สาธารณะ ขาย หรือเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร โดยมีมุ่งหมายในการหากำไร ต้องรับโทษจำคุกตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยทั่วไปผู้กระทำความผิดมักจะถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี กักขัง หรือกักบริเวณ หรือคุมประพฤติ และปรับ หากพฤติกรรมร้ายแรง ต้องระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปีและปรับ หากพฤติกรรมร้ายแรงอย่างยิ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปีหรือจำคุกตลอดชีวิตและปรับหรือยึดทรัพย์สิน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากฎหมายสาธารณรัฐประชาชนจีน มีการบัญญัติความรับผิดไว้โดยเฉพาะสำหรับกรณีการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร โดยมีมุ่งหมายในการหากำไร

โดยกฎหมายบัญญัติให้มีการระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 3 ปี และหากมีพฤติการณ์ร้ายแรงต้องระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตปี และปรับหรือยึดทรัพย์

เมื่อพิจารณาจากโทษใน มาตรา 14 (4) ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มีบทบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท ซึ่งเป็นบทบัญญัติการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ในลักษณะอันลามกไม่มีได้บัญญัติถึงลักษณะการกระทำเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า โทษดังกล่าวเมื่อเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับไม่ได้สัดส่วนกับความเสียหาย และจากผลประโยชน์ตอบแทนทำให้มีการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น และมีแนวโน้มที่ผู้กระทำความผิดจะกระทำความผิดซ้ำ เนื่องจากผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์ตอบแทนสูงกว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับ ผู้วิจัยเห็นว่า ควรนำวิธีการกำหนดโทษจำคุกและโทษปรับของกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดีย มาตรา 67 เพื่อมาเป็นแนวทางในการกำหนดอัตราโทษจำคุก และโทษปรับในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) ดังนั้น ควรที่จะมีบทบัญญัติกำหนดความรับผิดชอบเผยแพร่สื่อลามกอนาจารเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์โดยมีความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร

ผู้วิจัยเห็นว่า ควรนำวิธีการกำหนดโทษจำคุกและโทษปรับในกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดียมาเป็นแนวทางในการกำหนดอัตราโทษจำคุกและโทษปรับ เนื่องจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 มีอัตราโทษต่ำกว่ากฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2000 แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ค.ศ. 2008 ของสาธารณรัฐอินเดีย โดยจะเห็นได้ว่าอัตราโทษในการกระทำความผิดครั้งแรกคือ จำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 5 แลค (500,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 247,218 บาท) และนอกจากนี้หากมีการกระทำความผิดในครั้งที่สองขึ้นไปต้องระวางโทษสูงขึ้นกว่าการกระทำความผิดครั้งแรกโดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 10 แลค (1,000,000) รูปี (คิดเป็นเงินไทยประมาณ 494,436 บาท) ซึ่งหากมีการกระทำความผิดในครั้งที่สองขึ้นไปจะพบว่า มีอัตราโทษจำคุกสูงกว่าการกระทำความผิดในครั้งแรกสองในสาม และโทษปรับมีอัตราโทษสูงกว่าการกระทำความผิดในครั้งแรกหนึ่งเท่าของโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับ ประกอบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) มิได้มีการบัญญัติความรับผิดชอบไว้เป็นการเฉพาะในกรณี

ที่มีการเผยแพร่ภาพสดลามกเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร จะเห็นได้ว่ากฎหมายอาญาของสาธารณรัฐประชาชนจีน หมวด 9 อาชญากรรมเกี่ยวกับการผลิต การขาย และการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจาร มาตรา 363 ได้มีการบัญญัติการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารโดยมุ่งหมายในการหากำไรไว้โดยเฉพาะ โดยบัญญัติให้การเผยแพร่ภาพสดอันลามกเพื่อโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไรเป็นความรับผิดชอบเฉพาะ และเพิ่มโทษจำคุกและโทษปรับให้ได้สัดส่วนกับความเสียหายที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อขึ้น โดยเฉพาะความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อเด็ก เยาวชนและสังคม อีกทั้งเนื่องจากผู้กระทำความผิดได้ตัดสินใจเลือกในการกระทำความผิดดังกล่าวโดยเห็นว่าได้ผลประโยชน์ตอบแทนคุ้มค่ามากกว่าโทษที่จะได้รับจึงเลือกที่จะกระทำความผิดซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเลือก การกระทำในลักษณะดังกล่าว จึงควรมีอัตราโทษที่หนักกว่าการกระทำที่มีเจตนาธรรมดาเพื่อให้เกิดความเกรงกลัว มีการชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์และโทษที่จะได้รับ เมื่อโทษจากการกระทำความผิดมากขึ้น ผู้กระทำความผิดอาจเปลี่ยนใจไม่เลือกที่จะกระทำความผิด และเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้ง ป้องปรามมิให้มีการกระทำความผิด ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำหรือมิให้มีการลอกเลียนแบบการกระทำในลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) ดังนี้ มาตรา 14/1 วรรค 2 ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำเพื่อการโฆษณาขายสินค้าหรือหากำไร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 9 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ